

**ΓΕΛ ΜΟΙΡΩΝ
Β' ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2011-2012**

PROJECT-ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ :
«Εγώ ο άλλος: διαφορετικότητα και ανθρώπινα δικαιώματα»

ΜΕΛΗ ΟΜΑΔΑΣ:

- ❖ **Αδαμοπούλου Μαρίνα**
- ❖ **Καλαϊτζάκη Δήμητρα**
- ❖ **Μιχελάκη Ανδριάννα**
- ❖ **Ντότσικα Ασημίνα**

ΥΠΕΥΘΥΝΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΕΣ:

Δακανάλη Βέρα
Παπαδάκη Άρια

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

1.1 ΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΔΗ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

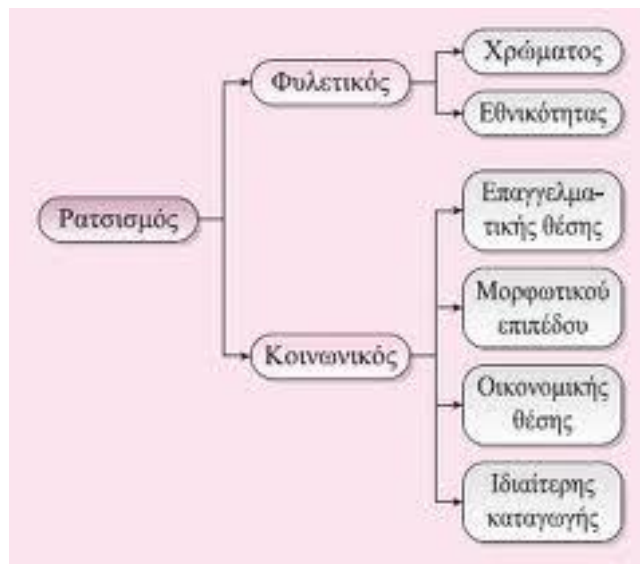
Ο ρατσισμός είναι το δόγμα που αναπτύσσεται με σύνδεσμο συγκεκριμένα γνωρίσματα όπως π.χ. εθνικά, θρησκευτικά, πολιτιστικά και άλλα, προκειμένου να αναγάγει μια ομάδα αντίστοιχα (κοινωνική, φυλετική, θρησκευτική), ως υπέρτερη άλλων. Το πιο συνηθισμένο είδος ρατσισμού, και αυτό που έχει δώσει την αρχική ονομασία στην λέξη (εκ της ιταλικής *razza*=φυλή), είναι ο φυλετικός ρατσισμός.

Η ραγδαία ανάπτυξη της επιστήμης, οι σπουδαίες τεχνολογικές εξελίξεις στα μέσα επικοινωνίας και συγκοινωνίας, η διάδοση της γνώσης και η ορθολογιστική οργάνωση της σύγχρονης ζωής είναι γεγονότα που προωθούν το σύγχρονο πολιτισμό. Παράλληλα, οι σχέσεις ανάμεσα στα έθνη που έγιναν πιο στενές και η συγκρότηση υπερεθνικών κοινοτήτων, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, λόγου χάρη, δηλώνουν τη συμφιλίωση των λαών ή τουλάχιστον τη συνεργασία τους. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες είναι κάπως παράδοξο να παρουσιάζεται και να εντείνεται το φαινόμενο του ρατσισμού, που όχι μόνο δεν προωθεί τον πολιτισμό, αλλά αντίθετα τον γυρίζει πολλά χρόνια πίσω.

Υπάρχουν επίσης πολλά είδη ρατσισμού όπως τα εξής:

- ✚ Ο κοινωνικός ρατσισμός, δηλαδή η εχθρική συμπεριφορά απέναντι σε ορισμένες κοινωνικές ομάδες, όπως είναι οι μετανάστες, τα άτομα με ειδικές ανάγκες, οι πρώην φυλακισμένοι, οι φορείς AIDS, οι ομοφυλόφιλοι ναρκομανείς και άλλες κοινωνικές ομάδες.
- ✚ Ο εθνικός ρατσισμός, δηλαδή η αντίληψη ότι ένα έθνος είναι ανώτερο από τα άλλα.
- ✚ Ο θρησκευτικός ρατσισμός, δηλαδή η αντίληψη ότι μια θρησκεία είναι η μόνη αληθινή και πρέπει να επικρατήσει έναντι των υπολοίπων.
- ✚ Ο ρατσισμός των αναπτυγμένων κρατών σε βάρος υπανάπτυκτων, όπως ο ρατσισμός σε βάρος των χωρών του τρίτου κόσμου.

- ✚ Ο ρατσισμός κατά του γυναικείου φύλου, δηλαδή οι εμφανείς ή άτυπες διακρίσεις κατά των γυναικών, που είναι γνωστός ως σεξισμός.

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΙ ΕΣΥ!

1.2 ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Τώρα, το θέμα της ισότητας των φύλων συζητείται ανοιχτά στη Βρετανία και νόμοι έχουν περάσει που συμβάλλουν στη διατήρηση της ισότητας. Αυτό δεν ήταν πάντα η περίπτωση. Σε όλη τη διάρκεια του δέκατου ένατου αιώνα, οι γυναίκες δεν είχαν πολιτικά δικαιώματα και αν υπήρξε κάποια εξέλιξη σε άλλους τομείς για την προώθηση των δικαιωμάτων των γυναικών.

- ❖ Το 1839, ψηφίστηκε ένας νόμος ο οποίος δήλωσε ότι αν ο γάμος χάλασε και οι γονείς χωρίζονται, τα παιδιά κάτω των επτά ετών θα πρέπει να μείνουν με τη μητέρα τους.
- ❖ Το 1857, οι γυναίκες θα μπορούσε να χωρίσει τη σύζυγο που ήταν σκληρή για τους ή τους συζύγους που τους είχε απομείνει.
- ❖ Το 1870, οι γυναίκες είχαν τη δυνατότητα να κρατήσει τα χρήματα που είχαν κερδίσει.
- ❖ Το 1891, οι γυναίκες θα μπορούσαν να μην είναι αναγκασμένοι να ζουν με τους συζύγους, εκτός αν ήθελαν να παραμείνουν λόγω οικογένειας. Αυτά ήταν πολύ σημαντικοί νόμοι που προώθησε τα δικαιώματα των γυναικών. Ωστόσο, ήταν οι καλοί νόμοι στα χαρτιά. Αν μια γυναίκα μείνει ο σύζυγός της για οποιονδήποτε λόγο, θα ήταν πολύ δύσκολο για εκείνη να κρατήσει τον εαυτό της και τα παιδιά μόνο και μόνο επειδή η στάση της βικτωριανής Βρετανίας ήταν ότι οι γυναίκες πρέπει να μένουν στο σπίτι και να φροντίσουν τους συζύγους τους. Η κουλτούρα της εποχής σήμαινε ότι πολύ λίγες γυναίκες ήταν ειδικευμένοι σε καμία προφανή επάγγελμα και, ως εκ τούτου, υπήρχαν λίγες θέσεις εργασίας που πληρώνονται καλά για τις γυναίκες κατά τη διάρκεια του δέκατου ένατου αιώνα. Η άποψη αυτή υποστηρίζεται από την Βασίλισσα Βικτωρία - έκανε σχεδόν τίποτα για να προωθήσει την αιτία των γυναικών.
- ❖ Το 1870, η Βασίλισσα Βικτόρια είχε γράψει "αφήστε τις γυναίκες να είναι ό, τι η πρόθεση του Θεού, ένα βοηθητικό για τον άνθρωπο, αλλά με εντελώς διαφορετικά καθήκοντα και επαγγελμαμάτων. "Ως παράδειγμα των δυσκολιών που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες, μία κυρία που ονομάζεται Elizabeth Garrett Anderson, ενάντια σε όλες τις αποδόσεις χαρακτηριστεί ως γιατρός. Ωστόσο, πήρε πολύ λίγοι άνθρωποι για τα βιβλία της στο Λονδίνο, καθώς οι άνδρες δεν θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με μια γυναίκα και οι γυναίκες έτειναν να παραμείνουν με τους άνδρες του GP

τους αυτός ήταν ο τρόπος που έγινε. Χρειάστηκε μεγάλο χρονικό διάστημα πριν Άντερσον πήρε μια αξιοπρεπή φήμη μεταξύ των Λονδρέζων - και ήρθε αντιμέτωπη με πολύ εχθρότητα κατά μήκος του τρόπου. Στα τελευταία χρόνια του δέκατου ένατου αιώνα, οι γυναίκες ήθελαν ένα πολύ βασικό δικαίωμα - το δικαίωμα του εκλέγειν. Αυτό ήταν απολύτως γνωστή ως το δικαίωμα του εκλογικού δικαιώματος (το δικαίωμα

ψήφου) και την ομάδα που αγωνίστηκε περισσότερο για το δικαίωμα αυτό έγινε γνωστό ως σουφραζέτες. Το αρχικό κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα των γυναικών ήταν μια μη βίαιη επικεφαλής ενός από Millicent Fawcett. Της κίνημα ονομάστηκε η Εθνική Ένωση των Εταιρειών Σουφραζέτων. Fawcett πίστευε στη δύναμη της αλλαγής μέσω της πειθούς. Υποστήριξε ότι οι γυναίκες που είχαν τα χρήματα και άνδρες απασχολούνται ως κηπουροί, μάγειροι κ.λπ., ήταν σε μια παράλογη θέση της σημείωσης είναι σε θέση να ψηφίσουν όμως αυτοί οι άνδρες που απασχολούνται στον τομέα της απασχόλησης τους έκανε! Ένα άλλο από τα επιχειρήματα Fawcett ήταν ότι οι γυναίκες που εργάστηκαν καταβάλλεται το ίδιο ύψος του φόρου με τους άνδρες οι οποίοι απασχολούνται, αλλά οι άνδρες μπορούν να ψηφίζουν και οι γυναίκες δεν μπορούσαν. Ωστόσο, τα επιχειρήματα της Fawcett δεν άκουσε και μερικοί άντρες ήταν λιγότερο από ό, τι ευγενικός όταν δίνει λόγους για τους οποίους οι γυναίκες δεν πρέπει να ψηφίσουν: «Η πολιτική εξουσία σε πολλές μεγάλες πόλεις θα είναι κυρίως στα χέρια των νέων, κακή μόρφωση, ζαλισμένος, και συχνά κακής διεξάγεται (κακομαθημένα) κορίτσια." Rylands Frederick (1896) Μια τέτοια αντίδραση οδηγούν σε ορισμένες γυναίκες που παίρνουν μια πιο σκληρή γραμμή στάση και το 1903, Κοινωνική και Πολιτική Ένωση Γυναικών δημιουργήθηκε από την Emmeline Pankhurst. Έγιναν γνωστοί ως σουφραζέτες. Πίστευε ότι αν οι άνδρες δεν θα ακούσετε λογικές ιδέες, τότε οι γυναίκες θα πρέπει να χρησιμοποιήσει δύναμη για να πιέσουν για αυτό που ήθελε - το δικαίωμα του εκλέγειν. Πολιτικές τους περιλαμβάνεται το κάψιμο των επιθέσεων εκκλησίες, τους πολιτικούς, διαταράσσοντας την ημέρα με την ημέρα εργασιών του Κοινοβουλίου και, αν συλληφθούν, θα σε απεργία πείνας. Εκστρατεία τους, τους πήρε τον εικοστό αιώνα - ένα αιώνα, που έδωσε στις γυναίκες άνω των 30 ετών το δικαίωμα ψήφου το 1918 και τους επέτρεψε να θέσει υποψηφιότητα για το Κοινοβούλιο ως βουλευτής του την ίδια χρονιά.

έχουν τα ίδια πολιτικά δικαιώματα με τους άνδρες.

Το 1928, οι γυναίκες

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Κλασικό παράδειγμα αυτής της μονομερούς πληροφόρησης αποτελεί η άποψη που μέχρι πρόσφατα επικρατούσε, για τη θέση της γυναίκας στην αρχαιότητα. Επηρεασμένοι κυρίως από την εικόνα της ζωής στην Αθήνα της κλασικής περιόδου, οι περισσότεροι συγγραφείς γενίκευαν τα πράγματα και μιλούσαν για μια κατάσταση περίπου τραγική, όπου οι γυναίκες ήταν φυλακισμένες στα απομονωμένα γυναικεία διαμερίσματα των οικιών, ενώ οι άντρες περνούσαν τον καιρό τους αργόσχολοι, στην Αγορά, τα γυμναστήρια και τα λουτρά

Αντίθετα απ' ό τι πιστεύεται, στα **Ομηρικά Έπη, στη Μινωική και στη Μυκηναϊκή εποχή**, οι γυναίκες είναι σε πολύ καλή μοίρα. Συζητούν ελεύθερα μαζί με τους άντρες, επικρατεί η μονογαμία, ο γάμος είναι ιερός και αδιάλυτος, η γυναίκα μπορεί να διαλέξει τον άντρα της, οι συζυγικές σχέσεις βασίζονται σε αμοιβαία αγάπη και εκτίμηση και οι τρόποι συμπεριφοράς των συζύγων παρουσιάζονται απλοί, ευγενικοί και εγκάρδιοι. Η πολυτεκνία θεωρείται μεγάλο αγαθό και ευτυχία, ενώ η ατεκνία μεγάλη συμφορά και εκδήλωση θεϊκής τιμωρίας

Το ίδιο και στην **αρχαία Σπάρτη**, όπου και οι γυναίκες ήταν σχεδόν ίσες με τους άντρες, συμμετείχαν ελεύθερα στο δημόσιο βίο και στους αθλητικούς αγώνες, παντρεύονταν τον άντρα που θα αγαπούσαν, και είχαν γνώμη στα πολιτικά και δημόσια πράγματα.

Στην **Μινωική Κρήτη** ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της κοινωνίας ήταν η μεγάλη ελευθερία των γυναικών που συμμετέχουν σε κάθε εκδήλωση της κοινωνικής ζωής. όπως εξωοικιακές ασχολίες, επικίνδυνα αγωνίσματα, κυνηγετικές εκδρομές και χορευτικές επιδείξεις. Τις ενδιέφερε η περιποίηση του σώματος, του προσώπου, των μαλλιών. Έβαφαν τα χείλια, τα μάτια τους, λέπταιναν τα φρύδια τους και φορούσαν κοσμήματα. Τα φορέματα προκαλούν έκπληξη γιατί αφήνουν ακάλυπτα τα στήθη, έχουν περίτεχνες ζώνες και πολλούς φραμπταλάδες.

Αλλά η σύγχρονη αντίληψη για τη θέση της γυναίκας στην αρχαιότητα στηρίχτηκε περισσότερο στο καθεστώς της **κλασικής Αθήνας**, που οπωσδήποτε ήταν δυσμενέστερο για τη γυναίκα, ιδιαίτερα μάλιστα σε ό,τι αφορούσε την ανώτερη κοινωνική τάξη.

Ο Περικλής καθορίζει, προς το τέλος του περίφημου επιταφίου του, την θέση και την συμπεριφορά των γυναικών της εποχής του. Λέει πως πρέπει να φροντίζουν να μην ακουσθεί το όνομά τους, ούτε για καλό ούτε για κακό μεταξύ των ανδρών. Τις περιορίζει δηλαδή με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο στην ανωνυμία του γυναικωνίτη.

Προσωπικότητα περιορισμένη πνευματικά, όπως πίστευαν, η γυναίκα στην αρχαία Αθήνα, έχει έναν ασφυκτικά στενό κύκλο δραστηριότητας. Σε όλη την ζωή της βρισκόταν υπό την εξουσία του πατέρα της ή του αδελφού της ή του συζύγου της. Κλεισμένη διαρκώς στο γυναικωνίτη, δεν συμμετείχε καθόλου στην κοινωνική ζωή της πόλεως ούτε μπορούσε να έχει γνώμη για βασικά θέματα του οίκου.

Παντρεύεται πολύ νέα από τα 15 ή 14 και όλα κανονίζονται με την συμφωνία του πατέρα της νύφης με τον υποψήφιο γαμπρό ενώ δεν λείπουν οι περιπτώσεις όπου ο πατέρας διαλέγει και την σύζυγο του υιού του, που όμως είναι πολύ λίγες.

Από νομική άποψη η γυναίκα θεωρείται ανήλικη από την γέννησή της ως το θάνατό της. Σε όλη της την ζωή βρισκόνταν υπό κηδεμονία και με τον γάμο της απλώς αλλάζει κηδεμόνα. Ακόμη και μετά το θάνατό του πατέρα ή του συζύγου της δεν υπάρχει περίπτωση να βρει την αυτεξουσιότητάς της. Ο μεγαλύτερός της υιός γίνεται κηδεμόνας της και αν δεν υπήρχε υιός τότε αναλάμβανε ένας από τους πλησιέστερους άρρενες συγγενείς της.

Το άδικο αυτό νομικό πλαίσιο για τις σημερινές αντιλήψεις δικαιολογούσαν οι αρχαίοι κατά τον απλούστερο τρόπο. Επικαλούνταν την φυσική, πνευματική, και ηθική γυναικεία αδυναμία, η οποία εξασθενίζει την θέληση των γυναικών και τις καθιστά εύκολη λεία των επιτήδειων.

Μια άλλη ταλαιπωρία της γυναίκας στην αρχαία Αθήνα είναι το δικαίωμα του ανδρός να εξαναγκάσει την γυναίκα του να προβεί σε έκτρωση, όταν έκρινε πως, για διάφορους λόγους, ένα νέο παιδί περισσεύει στην οικογένεια. Μπορούσε να την εξαναγκάσει να θανατώσει το νεογέννητο μωρό .

Σήμερα ωστόσο, πολλά έχουν αναθεωρηθεί από τους επιστήμονες και η αντίληψή τους είναι πλέον εντελώς διαφορετική, καθώς οι έρευνες ανατρέπουν συνεχώς την προηγούμενη άποψη ως εντελώς εξωπραγματική. Αν και πολλές φιλολογικές πηγές προβάλλουν την αντίληψη ότι η Αθηναία

γυναίκα ήταν λίγο παραπάνω από τους δούλους, οι έρευνες έχουν δείξει ότι ως έργα αντρών (όπως είναι σχεδόν όλες οι γραπτές αρχαίες πηγές) παρουσιάζουν μάλλον την αντρική άποψη και όχι απαραίτητα την αλήθεια.

Υπήρχαν πολλές πτυχές της αστικής και κοινωνικής ζωής στην αρχαία πόλη, πέρα από την πολιτική, όπου οι γυναίκες έπαιζαν σπουδαίο ρόλο. Τέτοιες ήταν, για παράδειγμα, η θρησκευτική και η οικονομική σφαίρα, όπως και οι διάφορες λειτουργίες της κοινωνίας στα πλαίσια των δήμων. Τελικά, η κοινωνική ιδέα που ήθελε τους άντρες στα κοινά και τις γυναίκες στο σπίτι, μπορεί να μην είναι τίποτα άλλο από ένα "ιδεώδες" που προβάλλεται στη λογοτεχνία.

Πιστεύεται ότι η απομόνωση των γυναικών αφορούσε μόνο την πολύ υψηλή τάξη, ενώ η ζωή των γυναικών που ζούσαν στην πόλη ήταν διαφορετική από εκείνες που ζούσαν στο ύπαιθρο. Επιπλέον σημειώνει πόσο έχει παραγνωριστεί ο ρόλος των γυναικών στην αρχαία θρησκεία.

Δεν υπάρχει καμιά αρχαία απόδειξη ότι δυσανασχετούσαν για τη ζωή τους. Αναρίθμητες παραστάσεις με σκηνές τοκετού, γυναίκες με τα παιδιά τους και γυναίκες που θρηνούν στον τάφο του παιδιού τους, μαρτυρούν ότι οι Ελληνίδες αγαπούσαν πολύ τα παιδιά τους και ήταν περήφανες για το ρόλο τους ως σύζυγοι και μητέρες.

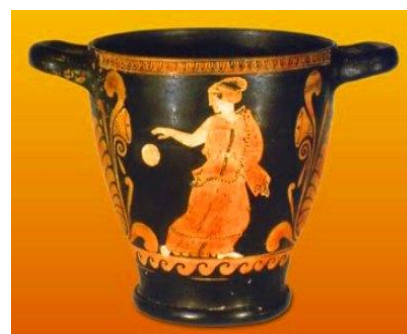

Δεν πρέπει να υποτιμάται η συμβολή της γυναίκας στα κοινά, αφού, χωρίς η ίδια να έχει πολιτικά δικαιώματα, η Αθηναία μπορούσε να επηρεάζει τη δημοκρατία έμμεσα. Εξάλλου η δύναμη που ασκούσαν οι γυναίκες της αρχαίας Ελλάδας διαφαίνεται και από τους ρόλους που έχουν στις κλασικές κωμωδίες και τραγωδίες των Αριστοφάνη, Ευριπίδη, Αισχύλου, Σοφοκλή κλπ.

Ένα παράδειγμα της εμπλοκής των γυναικών στα πολιτικά είναι η Λυσιστράτη, κωμωδία του Αριστοφάνη που γράφτηκε το 411 π.Χ. και θεωρείται ένα από τα παλιότερα και χαρακτηριστικότερα αντιπολεμικά έργα. Η υπόθεση έχει να κάνει με τη σεξουαλική απεργία που κηρύσσουν οι γυναίκες της Αθήνας και της Σπάρτης, προσπαθώντας έτσι να πείσουν τους άντρες τους να σταματήσουν τον Πελοποννησιακό Πόλεμο.

Πολλοί υποστήριξαν, λοιπόν, πως οι γυναίκες ήταν μόνο στους γυναικωνίτες, όμως αντίθετα, χιλιάδες ανάγλυφες παραστάσεις τις παρουσιάζουν δραστήριες, πολύ περιποιημένες και καλλιεργημένες, να συμμετέχουν και να απολαμβάνουν πλάι στους άντρες το βιοτικό επίπεδο που πρόσφερε η εποχή τους και βρίσκουμε, πράγματι, πολλές γυναίκες μουσικούς, ποιήτριες, αγρότισσες, βιοτέχνες και εμπόρους.

Για τις περισσότερες γυναίκες, όπως και για τους περισσότερους άντρες, δεν ήταν δυνατό να ζει κανείς χωρίς να εργάζεται. Εκείνες λοιπόν που

έμεναν στην ύπαιθρο συμμετείχαν στις αγροτικές εργασίες κι εκείνες που ζούσαν στην πόλη ασχολούνται με το μικρεμπόριο ή διατηρούσαν καταστήματα με τους συζύγους τους. Έτσι, οι περισσότερες γυναίκες συμμετείχαν στο εργατικό δυναμικό, όπως φαίνεται από πολυάριθμες επιγραφικές πηγές.

Επίσης δεν είναι ακριβής ο κανόνας σύμφωνα με τον οποίο οι γυναίκες δεν ήταν πρόπον να επισκέπτονται την Αγορά ούτε καν για τα ψώνια, που κανονικά τα έκαναν οι δούλοι. Ο Αριστοτέλης παραδέχεται πως ήταν αδύνατο να εμποδίσει κανείς "τις γυναίκες των φτωχών" να πηγαίνουν στην αγορά. Αλλά σύμφωνα με υπολογισμούς των ειδικών επιστημόνων, μόνο 4 στους 100 Αθηναίους ήταν ευκατάστατοι και από αυτούς μόνο 1 στους 100 ήταν αληθινά πλούσιος. Με άλλα λόγια "οι γυναίκες των φτωχών" αποτελούσαν την πλειοψηφία και συνεπώς δεν είναι άξιο απορίας ότι πολλές γυναίκες εργάζονταν μέσα και γύρω από την Αγορά. Επίσης είναι βεβαιωμένο ότι διατηρούσαν φιλίες μεταξύ τους και αντάλλασσαν επισκέψεις.

Αλλά και οι γυναίκες των πλουσίων οικογενειών είχαν καθήκον να επιβλέπουν και να κατευθύνουν τους δούλους και να φροντίζουν για τη σωστή τακτοποίηση των αγαθών και των πραγμάτων του σπιτιού. Όπως λέει ο Ισχύμαχος στο Σωκράτη στο έργο του Ξενοφώντα "Οικονομικός", σωστή γυναίκα είναι εκείνη που μπορεί να διευθύνει σωστά κάθε τι μέσα στο σπίτι της σαν συνεργάτης του άντρα της. "Ο πλούτος έρχεται στο σπίτι με τον κόπο του άντρα, οικονομείται δε σωστά με τη φροντίδα της γυναίκας", συμπεραίνει.

Και βέβαια υπήρχαν οι γυναίκες που υπηρετούσαν ως ιέρειες στους ναούς των διάφορων θεών της αρχαιότητας. Ένας αριθμός τέτοιων ιερειών μνημονεύεται σε δημόσια έγγραφα, ενώ γίνεται λόγος για γυναίκες που επιλέγονταν στην Αθήνα από τις κοινωνικές τους ομάδες για να υπηρετήσουν ως επικεφαλής και υπεύθυνες μαζί με τις ιέρειες της συγκεκριμένης λατρείας.

- **Προίκες και προικοσύμφωνα**

Στη νεοελληνική οικογένεια τα παιδιά παντρεύονταν κατά σειρά ηλικίας. Οι θυγατέρες προηγούνταν κι ακολουθούσαν τα παλικάρια, με τη σειρά τους κι αυτά. Ήταν ατιμωτικό για τον άντρα να παντρευτεί πρώτος και ν' αφήσει αδελφή μεγαλύτερη ή μικρότερη ανύπαντρη.

Πολλά παλικάρια έμεναν ανύπαντρα, γιατί δεν μπόρεσαν ν' αποκαταστήσουν τις αδελφές τους.

Μέχρι και τις αρχές του 20ου αιώνα (1920) η φροντίδα για τον γάμο των παιδιών ήταν μέλημα και καθήκον των γονιών και μάλιστα του πατέρα. Αυτός έπρεπε να δώσει την τελική συγκατάθεση, « να γίνει η γνώμη του » , « να δώσει την ευχή του » . Το έθιμο αυτό στηριζόταν στο αίσθημα ευθύνης των γονιών να στεριώσουν κοινωνικά και οικονομικά τα παιδιά τους, που έφτιαχναν καινούργια οικογένεια , και στην υποχρέωση, που εθιμικά αναλάβαιναν, να δώσουν σ' αυτά ένα μέρος

της περιουσίας τους, κινητής ή ακίνητης, με τη μορφή της προίκας.

Ο θεσμός της προικοδότησης των θυγατέρων είναι πανάρχαιος και από τα ομηρικά χρόνια φτάνει μέχρι την εποχή μας . Για αιώνες

αμέτρητους από τα φυσικά και επίκτητα προσόντα της νύφης (ομορφιά, ψυχική και πνευματική καλλιέργεια κτλ.) το πρώτο που εξεταζόταν ήταν η προίκα της. Η απροίκιστη ήταν κοινωνικά κατώτερη και δύσκολα βρισκόταν γαμπρός να τη ζητήσει σε γάμο.

Η γυναίκα δεν εργαζόταν. Τα βάρη του γάμου τα σήκωνε αποκλειστικά και μόνο ο άντρας. Αυτός είχε την υποχρέωση να συντηρεί τη σύζυγό του , ανάλογα με την κοινωνική της θέση , και να μεγαλώνει , με ανάλογο τρόπο και πάλι , τα παιδιά του. Η προίκα της γυναίκας αποτελούσε τη συνεισφορά της στον οικογενειακό προϋπολογισμό και μια ελάφρυνση του συζύγου από τα οικονομικά βάρη της οικογένειας.

Από τα πρώτα βυζαντινά χρόνια (5ος αι. μ.Χ.) για τη σύσταση της προίκας συντάσσονταν προικώ έγγραφα. Η συνήθεια αυτή κράτησε σε όλη τη βυζαντινή περίοδο και συνεχίστηκε στα χρόνια της Τουρκοκρατίας . Τα έγγραφα αυτά ονομάζονταν προικοσύμφωνα (αλλού προικοχάρτια, αρραβονοχάρτια κτλ.) και στα χρόνια της Τουρκοκρατίας συντάσσονταν από κληρικούς, ιερείς ή μοναχούς, που εφαρμόζαν το οικογενειακό δίκαιο στους υπόδουλους Έλληνες. Η σύνταξή τους γινόταν πάντα με παρουσία μαρτύρων, που ήταν υποχρεωμένοι να υπογράψουν το προικοσύμφωνο.

Το προικοσύμφωνο συντασσόταν πριν από τον γάμο. Η προίκα παραδινόταν στον γαμπρό πριν από τη στέψη. Περιλάμβανε είδη ρουχισμού, έπιπλα, οικιακά σκεύη, κοσμήματα, ζώα (πρόβατα, βόδια), νομίσματα κ.ά.. Περιλάμβανε βέβαια και όλα τα ακίνητα (σπίτια, αμπέλια, χωράφια, ελαιοκτήματα κτλ.), που περιγράφονταν με κάθε λεπτομέρεια (θέση, έκταση , γείτονες κτλ).

Ο σύζυγος είχε την υποχρέωση να διαχειρίζεται καλά την προίκα της συζύγου και να φροντίζει για τη διατήρηση και την ακεραιότητά της. Επίσης είχε το δικαίωμα να εκποιήσει ή με άλλο τρόπο να παραχωρήσει κάποιο από τα

προικία ακίνητα. Η κυριότητα των ακινήτων ανήκε στη σύζυγο και μόνο την επικαρπία είχε ο σύζυγος .

Αν πέθαινε ο σύζυγος ή αν χώριζε το ανδρόγυνο, η προίκα έμενε στη γυναίκα ως ιδιοκτησία της. Αν πέθαινε η σύζυγος, τότε ένα μέρος της προίκας κληρονομούσε ο σύζυγος και το μεγαλύτερο μέρος κληρονομούσαν τα παιδιά. Αν το ανδρόγυνο δεν είχε αποκτήσει παιδιά, τότε η προίκα γύριζε στον προικοδότη, αν ζούσε, ή στους νόμιμους κληρονόμους του.

Δείγμα προικοσύμφωνου, χρονολογούμενου από το 1909, είναι το ακόλουθο, από το οποίο για ευνόητους λόγους παραλείπονται τα ονόματα (η γλώσσα και η ορθογραφία του προικοσύμφωνου) :

Προικοσύμφωνον

Σήμερον την δεκάτην ογδόην του μηνός Νοεμβρίου του έτους 1909 ημέραν της εβδομάδος Τετάρτην προσκληθείς ο υποφαινόμενος εφημέριος...εις την οικίαν της...όπου ήτο και ο...(μέλλων γαμπρός)ήκουσα παρ' αυτών εγώ τε και οι μετ' εμού προσκληθέντες συνυποφαινόμενοι τ' ακόλουθα.

Ο κύριος ...έχων θυγατέρα εις ώραν γάμου ονόματι ...θέλει να μνηστεύσει αυτήν μετά του ...και προσφέρει ως προίκα της θυγατρός του εξής.

1ον Οικίαν εις άνω μαχαλάν εντελώς τετελεσμένην πλησίον της οικίας ... (περιγράφονται λεπτομερώς οι γειτονικές οικίες) .

2ον ...7ον (περιγράφονται λεπτομερώς τα προικιζόμενα κτήματα με τα σύνορά τους).

8ον Και μετρητά λίρας οθωμανικής είκοσι αριθμ. 20.

Εν σινή, δύο τσεντερέδες, εν ταπή, δύο βυτίνες.-

Ο ... (μέλλων γαμπρός) παραδέχεται την συμφωνίαν ταύτην και υπόσχεται μέχρι της εποχής του γάμου θέλει τηρήσει τα καθήκοντα του καλού μνηστήρος και ότι όταν λάβη την προίκα θα έχει μεν αυτήν υπό την διαχείρισίν του αλλά θα φυλάτη αυτήν ως ιεράν υπό την αναπαλοτρίωτον κυριότητα της μελούσης συζύγου του εξ αμοιβάεας συγκαταθέσεως.

Ο γάμος γεννήσεται μετά τρεις μήνας από σήμερον και αν εν εκ των δύο μερών θελήση και αποφασίση να ακυρώσει τον αρραβώνα οφείλει να πληρώσει τω ετέρω μετζίτια αργυρά εκατον πενήκοντα.

Οι προικίζοντες υποχρεούνται να μεταβιβάσωσι τα κτήματα προ της εποχής του γάμου εις όνομα της μελονύμφου,οι δε μνηστήρες αμφοτέροι υπόσχονται ότι δια πάσαν είτε προ του γάμου είτε μετά του γάμου (ω μη γένητο) αμφισβίτησιν ή διαφοράν αφορώσαν εις την δικαιοδοσίαν της μητροπόλεως δικαζούσης κατά τα εκκλησιαστικά νόμιμα και τα επιτόπια έθημα.

5ιά δε τα κτήματα των ανωτέρω επειδή τυγχάνουσιν της μητρός εάν εν περιπτώσει ζητήσουν τα ορφανά ανάλογον της μητρός των υπόσχεται ο πατήρ κύριος ... να δώση εις την θυγατέραν του ... (άλλο κτήμα).

Επί πάσει εγένετο το παρόν ίνα χρησιμεύσει εν καιρώ δέοντι.

Εν ... τη ...

(Ακολουθούν υπογραφές του μνηστήρα, του προικίζοντα πατέρα και των μαρτύρων. Για τους αγράμματους βεβαιώνουν και υπογράφουν οι γνωρίζοντες γραφή).

Ακριβές αντίγραφο από τον τηρούμενο στην Κοινότητα Κώδικα Προικοσυμφώνων.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια έχει επέλθει μια σημαντική βελτίωση σ' ό,τι αφορά στη θέση της γυναίκας στη σύγχρονη κοινωνία. Από την άλλη πλευρά, η βελτίωση αυτή δεν φαίνεται να αναιρεί εμπόδια και καθυστερήσεις που δεν αφήνουν τη γυναίκα να πετύχει την πλήρη ισοτιμία με το αντρικό φύλο.

Η γυναίκα έχει αναγνωρισθεί ως ισότιμη με τον άνδρα τουλάχιστον θεσμικά-νομικά, εξακολουθούν να υφίστανται όμως οι παραδοσιακές νοοτροπίες που θέλουν τη γυναίκα στο περιθώριο ως «στολίδι», «ανάγκη» ή «αναγκαίο κακό». Η γυναίκα στην προσπάθειά της να ξεφύγει από τα δεσμά του παραδοσιακού της ρόλου περιέπεσε σε μια νέα κατάσταση αλλοτρίωσης, αρνούμενη συχνά και η ίδια βασικές και χαρακτηριστικές ιδιότητες της φύσης της.

Ποιες βελτιώσεις όμως έχουν επέλθει στη θέση της γυναίκας σήμερα; Η νομική εξίσωση των δύο φύλων αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα επιτεύγματα που επιτρέπει στη γυναίκα μια σειρά από δικαιώματα και διεκδικήσεις σύμφωνα με το νόμο. Η γυναίκα, σύμφωνα με το Σύνταγμα, έχει ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις με τον άνδρα. Κατόρθωσε να της αναγνωρισθεί το δικαίωμα για εργασία και μάλιστα απέδειξε τις ικανότητες της και στα παραδοσιακά ανδρικά επαγγέλματα. Απέκτησε το δικαίωμα να μορφώνεται, με αποτέλεσμα η γυναίκα να κατέχει υψηλό ποσοστό στα πανεπιστήμια και γενικότερα στον επιστημονικό χώρο. Κατέκτησε το δικαίωμα του «εκλέγειν» και του «εκλέγεσθαι». Έτσι παρατηρούμε ότι οι γυναίκες συχνά σταδιοδρομούν με επιτυχία στον πολιτικό χώρο.

Η μητρότητα προστατεύτηκε αποτελεσματικότερα, ενώ σ' ορισμένες χώρες, όπως η Σουηδία, καθιερώθηκε η συνταξιοδότηση της νοικοκυράς.

Παρ' όλες όμως τις βελτιώσεις, σε καμία περίπτωση δεν έχει διασφαλιστεί ακόμη η απόλυτη ισοτιμία της γυναίκας στις σχέσεις της με το αντρικό φύλο. Παραδοσιακές νοοτροπίες είναι ακόμη αρκετά ισχυρές, ώστε να υπονομεύουν το δικαίωμα της γυναίκας προς την πλήρη αυτοδιάθεση και ανεξαρτησία. Συγκεκριμένα : η γυναίκα εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται σε σχέση με το φύλο και όχι σε σχέση με το γεγονός ότι και αυτή είναι άνθρωπος. Έτσι έστω κι' αν έχουν γίνει πρόοδοι, η αλήθεια είναι ότι η κρατούσα

κοινωνική αντίληψη δίνει το προβάδισμα στο αγόρι και το δείχνει με πολλούς τρόπους. Στη συνείδηση αρκετών η γυναίκα δεν πρέπει να πάψει να φροντίζει αυτή αποκλειστικά το σπίτι.

Και έτσι, με την επαγγελματική της ενασχόληση απέκτησε πολλαπλές υποχρεώσεις, στις οποίες καλείται να ανταπεξέλθει χωρίς βοήθεια (γυναίκα - εργαζόμενη - νοικοκυρά- σύγκρουση ρόλων). Χαρακτηριστικό γεγονός είναι ότι οι περισσότερες γυναίκες, θυσιάζουν την επαγγελματική τους καριέρα για να αφιερωθούν στο ρόλο της συζύγου - μητέρας - νοικοκυράς. Ακόμη, στον επαγγελματικό στίβο εξακολουθούν διάφορες προκαταλήψεις να δυσκολεύουν την επαγγελματική τους ανέλιξη, ιδιαίτερα σε επαγγέλματα που χαρακτηρίζονται παραδοσιακά ως ανδρικά. Ιδιαίτερα, επίσης, υποτιμητική είναι η θέση της γυναίκας όπως προβάλλεται από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και Επικοινωνίας καθώς και από τη διαφήμιση. Εξ' ίσου, αν όχι σημαντικότερο, ρόλο παίζουν τα 'σήριαλ' και οι 'ρομαντικές ιστορίες' στην τηλεόραση και τα περιοδικά, τα οποία όχι μόνο καλλιεργούν την ανασφάλεια στην ψυχή της γυναίκας, αλλά και την εμφανίζουν ως αδύναμο, καθυστερημένο και διανοητικά υπολειμμένο ον, που μόνο κάτω από την 'ομπρέλα' του άντρα βρίσκει την ολοκλήρωση της και τον προορισμό της. Ακόμη η γυναίκα εξακολουθεί να περιβάλλεται με μία πουριτανική ηθική, χωρίς να υπάρχει ουσιαστικός σεβασμός της προσωπικότητάς της. Γίνεται συχνά θύμα ψυχολογικής αλλά και σωματικής βίας, αντικείμενο της επιθετικότητας του άντρα. Όπως εύστοχα διαπιστώνει η Μαρία Νικολαΐδου : Μία γυναίκα μόνη στο δρόμο είναι ένα αντικείμενο πάνω στο οποίο έχουν κάθε δικαίωμα όλοι οι περαστικοί άνδρες. Μπορεί να την πειράζουν 'έξυπνα' ή χυδαία, μπορούν να κάνουν οποιοσδήποτε παρατηρήσεις για την εμφάνισή της, μπορούν να της κάνουν προτάσεις, να τη βρίσουν αισχρά αν αρνηθεί ή αντιδράσει. Είναι δηλαδή εξωφρενικό, από την στιγμή που και μόνο ένας άνδρας επιθυμεί μια γυναίκα, να είναι αυτονόητο ότι έχει κάθε δικαίωμα πάνω της.

Το πρόβλημα είναι πάντως πως και η ίδια η γυναίκα στην προσπάθειά της να βελτιώσει τη θέση της οδηγήθηκε σε υπερβολές. Το ζήτημά της δεν είναι να καταστρέψει την ανδροκρατική δομή της κοινωνίας βάζοντας στη θέση του τον 'άνδρα - αφέντη' τη 'γυναίκα - αφέντρα'. Μ' αυτό τον τρόπο κινδυνεύει να χάσει τα στοιχεία εκείνα που αναδεικνύουν τη γυναικεία φύση ως τέτοια. Η γυναίκα μπορεί να πρωτεύει στην αγάπη, τη θυσία, τη λατρεία που μετράνε σαν πρώτα στην ιστορία. Έτσι η γυναίκα διατηρεί και το φύλο της και την ιστορική αποστολή την εκπληρώνει. Η θυσία γράφει την αληθινή ιστορία.

Ο εξαντρισμός της γυναίκας, δηλαδή το να μιμείται τα φερσίματα του άντρα δεν είναι ανωτερότητα ούτε ισότητα, αλλά τραγωδία και κατωτερότητα. Χάνει τη μοναδική αποστολή της. Το μεγαλείο της γυναίκας βρίσκεται στο εσωτερικό της, στην τρυφερότητα, τη μητρότητα, στο ήθος. Αλίμονο αν οι γυναίκες γίνουν άντρες. Αυτό θα σημαίνει την καταστροφή τους. Η γυναίκα οφείλει να καταλάβει ότι και ο άνδρας είναι θύμα μιας κοινωνικής κατάστασης πραγμάτων, που τον πιέζει και τον ωθεί προς την επιβεβαίωση της εξουσίας του.

Τα προβλήματα που παρατηρούνται σ' ότι αφορά τη θέση και το ρόλο της γυναίκας επιβεβαιώνουν την ανάγκη για ακόμη ευρύτερες αλλαγές που θα καταστρέψουν το έδαφος πάνω στο οποίο καλλιεργείται η διαίωσιση των ανισοτήτων.

• ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Η Σύμβαση αυτή, που υπογράφηκε το 1989 από τα κράτη-μέλη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, ρυθμίζει τις υποχρεώσεις των κρατών για την προστασία και προαγωγή των δικαιωμάτων του παιδιού. Το 1992 έγινε νόμος και στην χώρα μας (νόμος 2101/92).

Η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού περιλαμβάνει τρεις μεγάλες κατηγορίες δικαιωμάτων:

- Προστασία (από κάθε μορφής κακοποίηση, εκμετάλλευση, διάκριση, ρατσισμό, κ.λπ.)
- Παροχές (δικαίωμα στην εκπαίδευση, την υγεία, την πρόνοια, την ψυχαγωγία, κ.λπ.)
- Συμμετοχή (δικαίωμα στην έκφραση γνώμης, την πληροφόρηση, τον ελεύθερο χρόνο, κ.λπ.)

- Όλα τα παιδιά είναι ίσα και πρέπει να προστατεύονται από διακρίσεις λόγω φυλής, χρώματος, φύλου, γλώσσας, θρησκείας, καταγωγής, πεποιθήσεων, νομικής κατάστασης των ίδιων ή μελών της οικογένειάς τους.

- Το συμφέρον του παιδιού πρέπει να λαμβάνεται υπόψη σε όλες τις αποφάσεις που το αφορούν.
- Τα παιδιά έχουν δικαίωμα στην ταυτότητα, δηλαδή σε ένα όνομα, επώνυμο και ιθαγένεια.

- Τα παιδιά πρέπει να μεγαλώνουν σε ένα περιβάλλον που τους παρέχει τα αναγκαία υλικά αγαθά (στέγη, ρούχα, τροφή) και διασφαλίζει τη σωματική, νοητική, συναισθηματική και κοινωνική τους ανάπτυξη.
- Τα παιδιά έχουν δικαίωμα να μην αποχωρίζονται από τους γονείς τους, εκτός αν αυτό γίνεται με κοινή απόφαση των γονέων ή ύστερα από απόφαση της Πολιτείας, επειδή οι γονείς τα παραμελούν ή τα κακομεταχειρίζονται.

- Όλα τα παιδιά, ανάλογα με την ηλικία και την ωριμότητά τους, έχουν δικαίωμα να εκφράζουν τη γνώμη και τις απόψεις τους σε θέματα που τα αφορούν. Οι ενήλικες πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τη γνώμη τους πριν πάρουν αποφάσεις γι' αυτά.
- Τα παιδιά έχουν δικαίωμα να εκφράζουν τις θρησκευτικές ή άλλες πεποιθήσεις τους.

- Κανείς δεν μπορεί να επεμβαίνει αυθαίρετα στην ιδιωτική ζωή των παιδιών, στην οικογένεια, την κατοικία ή την αλληλογραφία τους, ούτε να προσβάλλει την τιμή και την υπόληψή τους.
- Τα παιδιά έχουν δικαίωμα πρόσβασης στα μέσα ενημέρωσης (εφημερίδες, ραδιόφωνο, τηλεόραση, ηλεκτρονικά μέσα) αλλά πρέπει και να προστατεύονται από τις αρνητικές επιδράσεις τους.

- Τα παιδιά έχουν δικαίωμα προστασίας από κάθε μορφής κακομεταχείριση: βία, παραμέληση, κακοποίηση (σωματική, λεκτική, ψυχολογική, σεξουαλική) και εκμετάλλευση, μέσα και έξω από την οικογένεια.
- Τα παιδιά που προέρχονται από ξένη χώρα έχουν δικαίωμα φροντίδας και προστασίας.
- Τα παιδιά με ειδικές ανάγκες έχουν δικαίωμα στη δωρεάν ειδική φροντίδα, εκπαίδευση και επιμόρφωση, ώστε να απολαμβάνουν ισότιμη και αξιοπρεπή ζωή.

- Τα παιδιά έχουν δικαίωμα στην ιατρική περίθαλψη και φροντίδα, τους εμβολιασμούς, τη νοσηλεία, κ.λπ.
- Όταν η οικογένεια δεν μπορεί να φροντίσει ένα παιδί, τότε η Πολιτεία αναλαμβάνει τη φροντίδα του με θεσμούς όπως η υιοθεσία, η φιλοξενία σε ανάδοχη οικογένεια ή σε ίδρυμα, που πρέπει να σέβονται πλήρως τα δικαιώματά του.

- Όλα τα παιδιά έχουν δικαίωμα στην εκπαίδευση, σύμφωνα με τις ανάγκες και τις ιδιαιτερότητές τους. Το κράτος πρέπει να παίρνει μέτρα ώστε τα παιδιά να γράφονται και να μη διακόπτουν στο σχολείο, να αναπτύσσουν τις ικανότητες και την προσωπικότητά τους. Τα πειθαρχικά μέτρα δεν πρέπει να προσβάλλουν την αξιοπρέπεια των μαθητών.
- Τα παιδιά έχουν δικαίωμα στην ανάπαυση, στο παιχνίδι και την ψυχαγωγία.

- Τα παιδιά πρέπει να προστατεύονται από κάθε μορφής οικονομική εκμετάλλευση (επαιτεία, εκπόρνευση, πορνογραφία, δουλεμπόριο, κ.λπ.) Έχουν όμως δικαίωμα στην εργασία με ασφάλιση και υπό προϋποθέσεις, ανάλογα με την ηλικία, το είδος εργασίας, το ωράριο, κ.λπ..
- Τα παιδιά που είτε τα ίδια είτε μέλη της οικογένειάς τους κάνουν χρήση ναρκωτικών ή άλλων ουσιών που προκαλούν εξάρτηση έχουν δικαίωμα κατάλληλης υποστήριξης.
- Τα παιδιά που συλλαμβάνονται και δικάζονται έχουν δικαίωμα να αντιμετωπίζονται με αξιοπρέπεια και σεβασμό στην ιδιωτική τους ζωή, να ενημερώνονται αναλυτικά από τις Αρχές σε κατανοητή γλώσσα και να έχουν νομική βοήθεια. Σε περίπτωση που είναι απολύτως απαραίτητη η κράτησή τους, αυτή πρέπει να γίνεται χωριστά από ενήλικα άτομα και με σεβασμό στην προσωπικότητα και τις ανάγκες τους.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΒΙΒΛΙΟΥ “ΔΕΚΑ ΕΤΩΝ ΔΙΑΖΕΥΓΜΕΝΗ”

Με αφορμή το κομμάτι της διαθεματικής εργασίας μας σχετικά με την καταπάτηση των γυναικείων δικαιωμάτων τα μέλη της ομάδας μας διάβασαν το βιβλίο “Δέκα ετών διαζευγμένη”.

Πράγματι, το βιβλίο αυτό μας εξιστορεί την αληθινή ιστορία ενός δεκάχρονου κοριτσιού, που αναγκάστηκε να παντρευτεί με την βία έναν σαραντάχρονο, καθώς αυτό επέβαλλε η κοινωνία. Οι λόγοι που αναγκάσανε το πατέρα της να της επιβάλλει αυτό το γάμο ήταν κυρίως οικονομικοί καθώς ήταν άνεργος και είχε χρεωθεί και έτσι την “πούλησε” έναντι ενός εξευτελιστικού ποσού χρημάτων (μόλις 500€). Ο σαραντάχρονος γαμπρός ενώ είχε υποσχεθεί ότι θα την αφήσει άθικτη μέχρι να γίνει δεκαέξι, την βίασε και την κακοποίησε. Μην έχοντας άλλη υπομονή, η Νοζούντ, μαζεύοντας όση δύναμη και θάρρος είχε, το έσκασε και ζήτησε διαζύγιο από το σύζυγο της.

Το θέμα πήρε αμέσως τεράστια έκταση, καθώς, αν και η Νοζούντ δεν ήταν το πρώτο μικρό κορίτσι που αναγκαζόταν σε γάμο, ήταν η πρώτη που τόλμησε να το καταγγείλει και να ζητήσει διαζύγιο. Συνεπώς γίνεται στυφές, ότι το κοινωνικό υπόβαθρο ήταν ενάντια σε πολλά δικαιώματα της γυναίκας, αν λάβουμε υπόψη μας ότι, εκτός των άλλων, η Νοζούντ ήταν αναγκασμένη να φοράει, σαν ενήλικη γυναίκα της περιοχής της μαύρη μαντίλα. Ο εξαναγκασμός σε γάμο, ιδίως όταν πρόκειται για ανήλικα παιδιά, ο βιασμός, η κακοποίηση και η υποβάθμιση της γυναικείας φύσης είναι καθαρά παράβαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Παρόλα αυτά η ιστορία της Νοζούντ είχε αίσιο τέλος, καθώς η μικρή από το Νεπάλ κέρδισε την δίκη και έκανε την αρχή για ένα καλύτερο μέλλον τουλάχιστον για τα ανήλικα κορίτσια που έχουν παρόμοια ιστορία με την δική της.

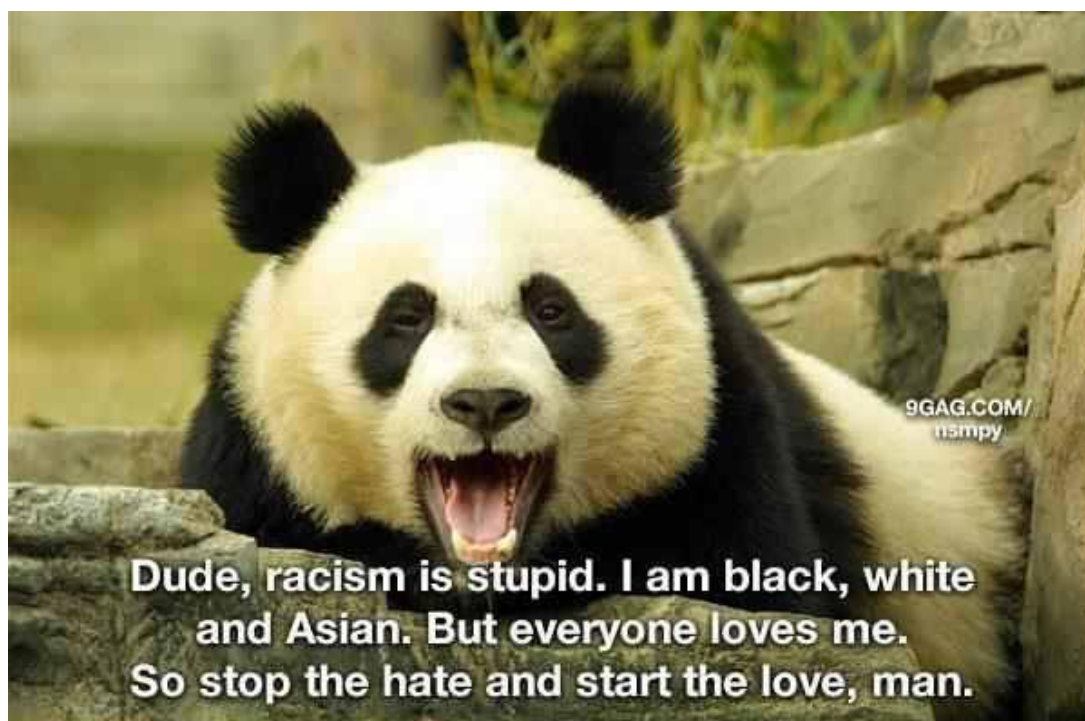
...ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ , ΑΛΛΑ ΓΕΜΑΤΗ ΝΟΗΜΑ , ΙΣΤΟΡΙΑ...

Αυτή η μικρή ιστορία είναι πολύ ωραία για να περάσει απαρατήρητη. Η σκηνή αυτή έγινε κατά την διάρκεια μιας πολύωρης πτήσης. Μια γυναίκα γύρω στα πενήντα είχε τοποθετηθεί δίπλα σε ένα μαύρο άνδρα. Φανερά ενοχλημένη από αυτό, κάλεσε την αεροσυνοδό. Όταν εκείνη την ρώτησε τι είχε, εκείνη απάντησε : "Δεν το βλέπετε λοιπόν; Με τοποθετήσατε δίπλα σε ένα μαύρο άνδρα. Δεν δέχομαι να κάτσω δίπλα σε έναν από κατώτερη ομάδα. Δώστε μου άλλη θέση."

Η αεροσυνοδός απάντησε ότι θα δει αν υπάρχει άλλη ελεύθερη θέση. Όταν επέστρεψε της είπε : "Δεν υπάρχει άλλη θέση στην οικονομική τάξη, αλλά υπάρχει μια θέση στην πρώτη τάξη. Αν και είναι ασυνήθιστο να αλλάζουμε θέση σε κάποιον εν ώρα πτήσης, μίλησα στον κυβερνήτη, και δεδομένο των συνθηκών, πιστεύει ότι θα ήταν πολύ κακό αν αφήναμε κάποιον να κάτσει δίπλα σε ένα τόσο αηδιαστικό άνθρωπο."

Γυρίζει τότε στον μαύρο άνδρα και του λέει : "Έτσι λοιπόν, αν επιθυμείται να αλλάξετε θέση, σας περιμένει μια στην πρώτη τάξη."

Εκείνη την στιγμή όλοι οι υπόλοιποι επιβάτες σηκώθηκαν όρθιοι και χειροκρότησαν.

Nothing to do? Go to 9GAG.COM